

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 300.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Λεπτή κλωστή

*Σαν μια τέλεια γραμμή.
Υπέροχα αλάθητη μέσα στους αιώνες.
Μισή ευθεία.
Με εκείνη την άναρχη αρχή για στέμμα.
Άλλοι την είπανε θηλιά
και άλλοι μίτο.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένωσε την απειλή μέχρι το μεδούλι.

Κρυφοκοίταξε τον μεθυσμένο άντρα στην άκρη της μπάρας και προσπάθησε να μη δείχνει σαν να την είχαν ζώσει αμέτρητα δηλητηριώδη φίδια. Κόντευε τέσσερις τα ξημερώματα και αυτός ο τύπος ήταν ο μοναδικός που είχε μείνει στο μπαρ πίνοντας σαν να μην υπήρχε αύριο. Την τελευταία ώρα όμως δεν έκανε μόνο αυτό. Αρκετά συχνά, κάθε δυο τρεις γουλιές σχεδόν, κάρφωνε το θολωμένο του βλέμμα πάνω της προκλητικά, δείχνοντάς της έτσι εύγλωττα ότι πολύ θα ήθελε να του κάνει ένα σωρό άλλες εξυπηρετήσεις εκτός από αυτή για την οποία πληρωνόταν: να του γεμίζει το ποτήρι και να εισπράττει το αντίτιμο του κάθε ποτού.

«Χρειάζομαι ακόμα ένα» τον άκουσε να λέει σε σπαστά αγγλικά και έπνιξε την ανάσα της κλείνοντας για λίγο τα μάτια, σε μια προσπάθεια να συγκρατήσει τη γλώσσα της από την απάντηση που πραγματικά ήθελε να του δώσει.

«Έχουμε κλείσει εδώ και ώρα» του αποκρίθηκε τελικά, σκουπίζοντας νευρικά τον ήδη χλιοσκουπισμένο πάγκο, με όλα τα ποτήρια πλυμένα και τακτοποιημένα στο στραγγιστήρι.

«Όχι» αντέδρασε εκείνος φέρνοντας το μπουκάλι της μπίρας στο στόμα του και άδειασε τις τελευταίες σταγόνες που είχαν απομείνει. «Κλείνετε όταν φεύγει και ο τελευταίος πελάτης. Έρχομαι χρόνια εδώ. Ποτέ δεν με έδιωξαν».

Τον κοίταξε παλεύοντας να χαλιναγωγήσει τον ευέξαπτο

χαρακτήρα της. Δεν είχε την πολυτέλεια να χάσει και αυτή τη δουλειά. Ζύγωνε ο Σεπτέμβρης και, αν ήθελε να πάρει επιτέλους το πτυχίο της, έπρεπε να εξασφαλίσει την καθημερινή της διαβίωση τουλάχιστον μέχρι τον επόμενο Μάιο. Θορυβημένη τον είδε να σηκώνεται από τη θέση του και να την πλησιάζει τρεκλίζοντας. Έμεινε ακίνητος ακριβώς απέναντί της, με το ένα χέρι ακουμπισμένο στην μπάρα για να κρατά την ισορροπία του και με το άλλο να κουνά το άδειο μπουκάλι μπίρας κάτω από τη μύτη της.

«Η βάρδια μου τελείωσε» τον ενημέρωσε ήσυχα εκείνη, σαν να μην ήθελε απεγνωσμένα να αρπάξει το μπουκάλι από το χέρι του και να του το φέρει στο κεφάλι. «Έλα αύριο πάλι, που θα είναι ο Ρότζερ βραδινός. Αυτός δεν έχει πρόβλημα να μείνει μαζί σου μέχρι το ξημέρωμα. Αρκεί να μην τον νευριάσεις» τον προειδοποίησε. «Χάνει πιο εύκολα από μένα την ψυχραιμία του, αλλά, ευτυχώς για σένα, έχει συνθήειες νυχτερίδας».

Ο άντρας την κοίταξε εντυπωσιασμένος. Θα πρέπει να ήταν από τις λίγες ντόπιες που του είχαν μιλήσει σε άπταιστα αγγλικά. Αυτό και μόνο φάνηκε πως ήταν αρκετό για να κατεβάσει το μπουκάλι, να το ακουμπήσει ήρεμα μπροστά του και να κουνήσει το κεφάλι απογοητευμένος.

«Θα μου κάνεις τουλάχιστον λίγη παρέα;» τη ρώτησε με εκείνο το κουταβίσιο βλέμμα που σχεδόν πάντα την έριχνε και πάντα –χωρίς «σχεδόν»– την έβαζε σε μελαδές.

«Πρέπει να φύγω» αντιστάθηκε η κοπέλα την τελευταία στιγμή στην παρόρμησή της να του κάνει τη χάρη.

«Σε περιμένει το αγόρι σου;»

«Δεν σε αφορά» έβαλε νευρικά στην τσάντα της το κινητό της και έπειτα την κρέμασε επιδεικτικά στον ώμο της.

«Πρώτη φορά σε βλέπω» επέμεινε εκείνος, φέρνοντας την υπομονή της στα όριά της. «Καινούρια είσαι;»

Ίσως αν του έδινε μερικές ανώδυνες πληροφορίες να τον ξεφορτωνόταν επιτέλους.

«Συνήθως έχω την πρωινή βάρδια. Εκτάκτως ανέλαβα τη βραδινή απόψε. Δέχτηκα την αλλαγή επειδή ήμουν σίγουρη, βλέπεις, πως όλα θα πήγαιναν πρίμα».

«Αλλά δεν πήγαν» χασκογέλασε εκείνος με έναν ελαφρύ λόξιγκα. «Γιατί ο γραφικός Άγγλος τουρίστας που πάντα έφευγε με το κορίτσι του κατά τις δώδεκα, αφήνοντας το πιο γενναίο φιλοδώρημα, απόψε δεν έχει κορίτσι και δεν έχει λόγο να σταματήσει στην τέταρτη μπίρα. Απόψε είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι γουστάρει μέχρι όποια ώρα τού καπνίσει, αλλά για κακή του τύχη έχει πέσει σε ένα κακότροπο σπασικλάκι με ξινισμένα μούτρα που δεν έχει καμία διάθεση για γενναία φιλοδωρήματα».

«Αυτό ακριβώς» τον κοίταξε άφοβα εκείνη. «Δεν θα μπορούσα να το θέσω καλύτερα».

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε στενεύοντας τα μάτια.

«Δεν έχει σημασία. Θα φροντίσω να μη σε ξαναδώ και να μη με ξαναδείς».

«Θέλω να ξέρω για ποια θα κάνω τα παράπονά μου αύριο».

Καλύτερα να την περνούσαν για ηλίθια παρά για δειλή. Πρόταξε με θάρρος το πιγούνι της, σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της και τον κοίταξε εξίσου προκλητικά.

«Ράγια» του αποκρίθηκε, αρθρώνοντας τη λέξη καθαρά ώστε να μην του μείνει καμία αμφιβολία ακόμα και μέσα στο μεθύσι του.

«Ράγια;» την κοίταξε έκπληκτος.

«Είναι από τα ονόματα που δεν ξεχνιούνται ποτέ. Μπορείς, επομένως, να κάνεις ελεύθερα τα παράπονά σου, δίχως τον κίνδυνο λάθους».

«Πώς θα ξέρω ότι δεν μου λες ψέματα;» τέντωσε το χέρι του και άδραξε το μπράτσο της.

Εκείνη τινάχτηκε αγανακτισμένη και, αφού βεβαιώθηκε ότι είχε ασφαλίσει την ταμειακή μηχανή, κινήθηκε με μεγάλες δρασκειλές προς την έξοδο του μπαρ, ποντάροντας στη δική της νηφαλιότητα και στη δική του τύφλα από το μεθύσι. Πόνταρε λάθος όμως. Λίγο προτού κατέβει το τελευταίο σκαλοπάτι για να πάρει το πέτρινο μονοπάτι που θα την οδηγούσε στην αλάνα με τα ελάχιστα πια παρκαρισμένα οχήματα, ένωσε το χέρι του να τυλίγεται γύρω από τη μέση της, να φρενάρει την επίδοξη απόδρασή της και να γυρίζει εύκολα το σώμα της προς το μέρος του, φέρνοντάς την έτσι αντιμέτωπη με ένα αξύριστο πρόσωπο γεμάτο λαγνεία και με την αποφορά μιας ανάσας που έκανε το στομάχι της να ανακατευτεί.

«Ράγια... Ράγια...» της ψιθύρισε καθώς η γλώσσα του έκανε κύκλους στην κοιλότητα του αυτιού της και το χέρι του επιχειρούσε να της ξεκουμπώσει το τζιν σορτσάκι.

«Άντε στον διάβολο, ανώμαλε!» μούγκρισε εκείνη, καταφέροντάς του μια γονατιά στα γεννητικά όργανα.

Μόλις τον είδε να διπλώνεται από τον πόνο, πέταξε τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της και άρχισε να τρέχει προς την αλάνα κλαίγοντας, με την καρδιά της να χτυπά ξέφρενα. Βρήκε το αυτοκίνητό της –ένα χλιοτρακαρισμένο Fiat που είχε αγοράσει κοψοχρονιά από μια μάντρα–, άνοιξε τρέμοντας την τσάντα της και προσπάθησε στα σκοτεινά να βρει το κλειδί, άφαντο ως συνήθως μέσα στο χάος των προσωπικών της αντικειμένων.

«Αχ, όχι τώρα...» κλαψούρισε κοιτώντας προς τα πίσω. «Πού διάβολο είσαι;» ούρλιαξε απηυδισμένη, πετώντας στο έδαφος χαρτομάντιλα, σερβιέτες, ένα κραγιόν, ένα καθρεφτάκι, δύο διαφημιστικά φυλλάδια για συναυλίες και έναν μίνι θερμικό εκτυπωτή, που δεν τον είχε χρησιμοποιήσει ποτέ αλλά παραδόξως τον κουβαλούσε πάντα μαζί της, ψάχνοντας καθημερινά να βρει έναν λόγο για να πείσει τον εαυτό της ότι άξιζε η αγορά του.

«Δεν θα γινόταν αυτό αν απλώς θυσιάζες δέκα γαμημένα λεπτά για να πιω άλλη μια μπίρα και να ακούσεις μερικές μαλακισμένες ασυναρτησίες, Ράγια!»

Παραιτήθηκε από την προσπάθεια και κοίταξε τον έξαλλο άντρα φοβισμένη.

«Άφησέ με να φύγω, και σου υπόσχομαι πως κανείς δεν θα μάθει ότι...»

«Στ' αρχίδια μου αν μάθουν κι αν δεν μάθουν!» την άρπαξε πάλι απ' το μπράτσο. «Έτσι κι αλλιώς, σου αξίζει αυτό που θα πάθεις. Όλες ίδιες είστε. Μία λιγότερη».

Αντιστάθηκε με νύχια και με δόντια, αλλά, παρότι το έκανε πολύ γενναία, η σωματική της δύναμη ήταν πολύ μικρότερη από τη δική του. Ύστερα από τρία λεπτά ανηλεούς μάχης, ένωσε το κορμί της σχεδόν να συνθλιβεται κάτω από το δικό του όταν την έριξε στο χώμα και έπεσε βογκώντας πάνω της.

«Μη!» τσίριξε κλαίγοντας, πανικόβλητη πια.

Εκείνος όμως, απτόητος και φανερά αποφασισμένος να ολοκληρώσει αυτό που είχε βάλει στο μυαλό του, τράβηξε το φουλάρι που συγκρατούσε τα μαλλιά της, το έλυσε απίστευτα γρήγορα για μεθυσμένο, έφερε τα χέρια της μπροστά και έδεσε τους καρπούς της, εξουδετερώνοντας τα βασικότερα αμυντικά της όπλα.

«Σε παρακαλώ...» επιχείρησε η Ράγια να τον εμποδίσει, μορφάζοντας από αηδία όταν το χέρι του ξεκούμπωσε το σορτσάκι της και χώθηκε μέσα στο εσώρουχό της.

Τα πόδια της ήταν μπλοκαρισμένα από το βάρος του, κι έτσι καμία εντυπωσιακή κλοτσιά από αυτές που της είχε δείξει ο δάσκαλος στα μαθήματα αυτοάμυνας δεν είχε τύχη. Είδε το κεφάλι του να χαμηλώνει και ένωσε τα χείλη του στο πλαϊνό μέρος του λαιμού της. Εκείνος βόγκηξε και εκείνη έκανε μια απέλπιδα προσπάθεια να του ξεφύγει στρέφοντας απότομα τον κορμό της προς τα δεξιά.

«Συνεργάσου, Ράγια!» τη διέταξε αρπάζοντάς την από τα ελεύθερα πια μαλλιά της, για να την επαναφέρει ακριβώς κάτω από το σώμα του. «Απόψε θα πάρουμε ένα μάθημα και οι δυο μας: εγώ θα πάψω να είμαι ο νερόβραστος τζέντλεμαν που δεν εκτιμήθηκε ποτέ, και εσύ θα το σκεφτείς δεύτερη φορά προτού αποφασίσεις να φερθείς σαν ξιπασμένη σκύλα σε έναν άνθρωπο που δεν ήθελε τίποτε περισσότερο από δέκα ακόμα λεπτά θολούρας για να πνίξει τον πόνο του...»

Η Ράγια τον κοίταξε καταπίνοντας έναν έναν τους λυγμούς της. Λαχανιασμένη από τη μάταιη προσπάθεια να του ξεφύγει, αποσβολωμένη από το σοκ και εντελώς ανίκανη πλέον να κάνει το παραμικρό για να αποσοβήσει το μοιραίο, έκλεισε τα μάτια, έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και άφησε τους μυς της να χαλαρώσουν. Της ξέφυγε ένας συριγμός φόβου όταν τα χέρια του κατέβασαν το σορτσάκι της μέχρι τους αστραγάλους και έπειτα ανασήκωσαν τη μέση της για να διευκολυνθούν οι κινήσεις του.

Έσφιξε τις γροθιές της και, θέλοντας να κάνει εμετό σε κάθε βραχνό βογκητό του, απλώς περίμενε να ολοκληρωθεί το μαρτύριό της. Προσευχόταν βουβά να την άφηνε τουλάχιστον ζωντανή. Ήταν μόλις είκοσι έξι χρονών, είχε αμέτρητα απραγματοποίητα όνειρα και τόσα ακόμα να κάνει! Ήθελε να ξαναδεί τον σκύλο της, τον Θορ, ήθελε να πάρει το πτυχίο της και να γιατρεύει παιδιά στις πιο απομακρυσμένες περιοχές του κόσμου, ήθελε να χειροκροτήσει ξανά τη φίλη της την Έλλη στις παραστάσεις του αποτυχημένου ερασιτεχνικού θιάσου της, ήθελε να ερωτευτεί, να αγαπήσει και να ζήσει τη μητρότητα... Ένα σωρό πράγματα ήθελε να κάνει και, όπως όλοι, είχε κάθε δικαίωμα να προσπαθήσει, μα τώρα αυτό το δικαίωμά της θα της το στερούσε βάνουσα ένας άγνωστος μεθυσμένος αγροίκος που πιθανότητα θα μετάνιωνε για την πράξη του – αν θα τη θυμόταν– αμέσως μόλις θα ξεμεθούσε.

Ίσως να είμαι ήδη νεκρή και να περνάω τώρα το κατώφλι του άλλου κόσμου, σκέφτηκε, νιώθοντας ξαφνικά το σώμα της απαλλαγμένο από το βάρος του άντρα.

Άκουσε μια βρισιά, έναν υπόκωφο γδούπο και ένα βογκητό. Τρέμοντας ολόκληρη, τόλμησε να ανοίξει τα μάτια πιστεύοντας πως θα αντίκριζε εκείνο το φως που περιγράφουν όσοι κόντεψαν να διαβούν το κατώφλι του θανάτου – ή, τουλάχιστον, κάποιοι από αυτούς.

Δεν αντίκρισε κανένα φως όμως.

Αντίκρισε μια μαυροντυμένη φιγούρα σκυμμένη πάνω από τον επίδοξο βιαστή της, που ήταν γονατισμένος στα τέσσερα και κλαψούριζε σαν δαρμένο σκυλί παρακαλώντας, όπως και η ίδια λίγο νωρίτερα, να μείνει ζωντανός.

«Τι να τον κάνω, αφεντικό;»

Η Ράγια κούνησε πολλές φορές το κεφάλι της για να βεβαιωθεί ότι αυτό που ζούσε ήταν πραγματικό και όχι αποκύημα του σοκ και του διαταραγμένου εκείνη τη στιγμή ψυχισμού της. Φρικαρισμένη είδε τον μαυροντυμένο άντρα να βγάζει ένα πιστόλι με σιγαστήρα από το πίσω μέρος της ζώνης του και να το κολλά στον αυχένα του Άγγλου. Παρά το λιγοστό φως από το μισό αυγουσιάτικο φεγγάρι, κατάφερε να διακρίνει ένα ακουστικό στο αυτί του. Κάποιος του έδινε εντολές που εκείνος έδειχνε έτοιμος να τις εκτελέσει. Μιλούσε στα ιταλικά – φαινόταν να είναι η μητρική του γλώσσα. Η γαντοφορεμένη του παλάμη ήταν τελείως ακίνητη, θαρρείς φτιαγμένη από γρανίτη. Δεν έκανε τον κόπο να της ρίξει ούτε μισή ματιά. Όλη του η έγνοια ήταν η τύχη του Άγγλου, η οποία προφανώς εξαρτιόταν από τον εντολέα του.

«Είσαι σίγουρος;»

Η κοπέλα παρακολουθούσε τη σκηνή με κομμένη την ανάσα. Ήθελε να σηκώσει το σορτσάκι της και να ευπρεπιστεί, μα τα άκρα της έμοιαζαν παραλυμένα. Μόνο κοιτούσε με γουρ-

λωμένα μάτια τον γονατισμένο παρ' ολίγον βιαστή της και τον άκαμπο μαυροντυμένο άντρα με το όπλο στο χέρι.

«Εντάξει, αφεντικό. Και το κορίτσι;»

Το κορίτσι είμαι εγώ, σκέφτηκε ηλιθιωδώς η Ράγια, λες και υπήρχε πιθανότητα να μιλούσαν για οποιαδήποτε άλλη.

«Έγινε».

Όσα ακολούθησαν διαδραματίστηκαν μέσα σε σκάρτα πέντε λεπτά.

Το ξημέρωμα βρήκε τον Άγγλο δεμένο σε ένα δέντρο, γυμνό και με ένα σημείωμα μπροστά στα πόδια του, στερεωμένο με μια βαριά πέτρα, που το είχε γράψει στα αγγλικά ο ίδιος υπό την απειλή όπλου:

Παραλίγο να βιάσω μια γυναίκα. Αν δεν πάρω από τον νόμο ακριβώς αυτό που μου αξίζει, θα το πάρω αλλιώς. Στη ζωή ο δράκος είναι πάντα το τέρας.

Το ίδιο ξημέρωμα βρήκε τη Ράγια σε ένα άγνωστο δωμάτιο, το πολυτελέστερο που είχε αντικρίσει ποτέ, καθαρή και ντυμένη με καινούρια ρούχα, πάνω σε ένα υπέρδιπλο κρεβάτι πλάι σε μια ορθάνοιχτη τεράστια μπαλκονόπορτα με θέα το πέλαγος, με ένα σημείωμα ακουμπισμένο στο διπλανό μαξιλάρι.

Το χαρτί γλίστρησε από τα δάχτυλά της αμέσως μόλις διάβασε τις τέσσερις όλες κι όλες λέξεις:

Να είσαι πιο προσεκτική.

NT.

«Είναι καλά τώρα».

Ο άντρας στάθηκε στην άκρη του βράχου και άφησε το λυ-

πημένο του βλέμμα να πλανηθεί στα αφρισμένα κύματα. Τα γκρίζα μαλλιά του, αραιωμένα στους κροτάφους, σάλεψαν στο κεφάλι του με το ξαφνικό φύσημα του βοριά.

«Τραμοντάνα...» μουρμούρισε, νιώθοντας ρίγη σε όλο του το κορμί.

Τον σιχαινόταν αυτόν τον άνεμο. Ήταν πάντα επιθετικός, θυμωμένος και άγριος, σαν να ήθελε να ξεριζώσει κάθε δέντρο, να σηκώσει κάθε πέτρα, να γκρεμίσει καθετί στέρεο πάνω στη γη.

«Θα κρυνώσετε, κύριε Φίλιππε. Πάμε στο σπίτι, σας παρακαλώ. Τρόμαξα πάρα πολύ που έψαχνα και δεν σας έβρισκα».

Ο άντρας είχε αντιληφθεί εδώ και ώρα την κοπέλα –πολλά αντιλαμβανόταν από αυτά που οι φυσιολογικοί άνθρωποι χρειάζεται να βλέπουν, να ακούν, να μυρίζουν, να αγγίζουν ή να γεύονται για να τα ξεχωρίζουν και να τα ταξινομούν–, δεν έκανε όμως τον κόπο να την κοιτάξει. Τη συμπαθούσε τη Στέλλα, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν ήθελε να ξοδέψει το βλέμμα του σε οτιδήποτε άλλο πέρα από το κατευναστικό απέραντο γαλάζιο μπροστά του.

«Θα ήθελα να μείνω λίγο μόνος εδώ. Δεν το κάνω συχνά. Σήμερα είναι ανάγκη να το κάνω».

«Το καταλαβαίνω. Όμως είναι καθήκον μου να σας προσέχω. Με πληρώνετε για να κάνω ακριβώς αυτό όσο καλύτερα μπορώ και δίχως να λαθεύω. Το να μείνετε μόνος στην κορυφή αυτού του βράχου με τόσο αέρα και στην κατάστασή σας είναι λάθος. Θα μείνω εδώ, λοιπόν, και δεν θα σας ενοχλώ. Μέχρι να θελήσετε να γυρίσετε πίσω».

«Πίσω...» μουρμούρισε ο άντρας με έναν πνιχτό αναστεναγμό.

«Πίσω, ναι. Στο σπίτι σας» επέμεινε η νεαρή νοσοκόμα συγκρατώντας τα μαλλιά της.

Τι διαβολεμένος αέρας ήταν αυτός! Το πιο γερό μελέμι του

Αυγούστου μέχρι στιγμής. Λυσομανούσε και ούρλιαζε λες και προμήνυε τη συντέλεια του κόσμου.

«Στο σπίτι μου... Ας πούμε ότι αυτό είναι το σπίτι μου...» είπε μελαγχολικά εκείνος, κλείνοντας στιγμιαία τα μάτια.

«Δεν είναι;» αναρωτήθηκε μπερδεμένη η Στέλλα.

«Είναι ένας σταθμός» της αποκρίθηκε ήσυχα. «Μέχρι να επιστρέψω στο αληθινό μου σπίτι».

Η κοπέλα αναστέναξε. Ο κύριος Φίλιππος ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος, αλλά όταν αμελούσε τη φαρμακευτική του αγωγή χανόταν στον κόσμο του ξεστομίζοντας ασυναρτησίες. Κάτι τέτοιες στιγμές εκείνη ήταν ακόμα πιο προστατευτική απέναντί του. Καθόταν στο πλευρό του μέχρι να τον πάρει ο ύπνος και μετά τον παρακολουθούσε άγρυπνα μέχρι να ξυπνήσει και να βεβαιωθεί πως είχε έρθει στα συγκαλά του.

«Έχεις πάει στην Καλαβρία, Στέλλα;»

Η κοπέλα ανάβλεψε έκπληκτη. Πρώτη φορά μέσα στα τέσσερα χρόνια που είχε αναλάβει τη φροντίδα του άντρα τον άκουγε να μιλά για την Καλαβρία.

«Όχι, κύριε Φίλιππε. Δεν έχω πάει ούτε εκεί ούτε οπουδήποτε αλλού εκτός Ελλάδας. Εσείς έχετε πάει;»

Εκείνος έκανε απότομα μεταβολή και στύλωσε το σκουροκάστανο βλέμμα του πάνω στη νεαρή νοσοκόμα, που είχε γίνει κατάχλωμη από τον φόβο της. Μισό λάθος βήμα και ο ασθενής της θα έπεφτε στον γκρεμό αποκάτω. Τι τον είχε πιάσει πρωινιάτικα και παρίστανε τον ακροβάτη στα βράχια, χωρίς μάλιστα να έχει πάρει τα φάρμακά του;

«Εγώ γεννήθηκα εκεί, γλυκιά μου...» της είπε με ένα ονειροπόλο ύφος. «Εκεί είναι το σπίτι μου και εκεί θα επιστρέψω κάποια μέρα. Όταν όλα θα είναι καλά. Ακόμα τέσσερα χρόνια υπομονή θα κάνω. Τέσσερα χρόνια μέχρι να χαθεί και ο τελευταίος από δαύτους».

«Ποιους; Ποιος να χαθεί;»

Η Στέλλα κοίταξε αγχωμένη το ρολόι της. Μία ώρα και είκοσι λεπτά καθυστέρηση στη συνιστώμενη δοσολογία. Δεν συγχωρούσε τον εαυτό της για αυτό το λάθος. Έπρεπε να είχε πάει άλλη ώρα στο χωριό για τα ψώνια. Απ' την άλλη, πώς να φανταζόταν ότι θα έφραζε ο δρόμος από την κατολίσθηση και ότι θα έπρεπε να επιστρέψει από ένα δύσβατο μονοπάτι;

«Ίσως σου πω κάποια στιγμή. Ας πάμε τώρα...» αναστέναξε ο άντρας. «Δεν θα σε απασχολήσω για το υπόλοιπο της ημέρας, σου το υπόσχομαι».

Η Στέλλα τον είδε να πατά από βράχο σε βράχο σαν να ήταν είκοσι χρονών, με βήμα πιο ελαφρύ κι από αιλουροειδούς παρά τους πόνους του, και να βαδίζει ήσυχα προς τη μικρή αγροικία όπου ζούσε πάνω από είκοσι χρόνια.

«Καλαβρία...» μονολόγησε, παίρνοντάς τον βιαστικά στο κατόπι. «Άλλο και τούτο πάλι...»

Εκείνη τη μέρα, ακριβώς όπως της είχε υποσχεθεί ο κύριος Φίλιππος, δεν άκουσε ξανά τη φωνή του.

Και εκείνο το παράξενο πρωινό σύντομα έγινε μια ξεχασμένη παρένθεση, στην οποία δεν έδινε κανείς σημασία.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Ο Ντόμινικ Δραγάνης, τελευταίος απόγονος του κραταιού Οίκου Καναβάρο, έχει απαρνηθεί την ηγεσία ενός μυστικού τάγματος που σκόπευε να κυριαρχήσει στον κόσμο μέσω της Ανίκητης Φυλής. Προκειμένου να βρει θεραπεία για τη θανατηφόρο ασθένεια του αδερφού του και του ίδιου στρέφεται στην επιστήμη, ελπίζοντας για το ανέλπιστο, ώσπου έρχεται αντιμέτωπος με τον ολέθριο δρόμο που του επιφύλασσε η μοίρα: να αφαιρέσει τη ζωή μιας αθώας γυναίκας για να σωθούν οι δυο τους.

Η Ράγια Σαβέρη, εκκολαπτόμενη γιατρός, αγνοώντας τα σχέδια του Ντόμινικ, βλέπει την ήσυχη ζωή της να ανατρέπεται από τη μια μέρα στην άλλη. Από απλή φοιτήτρια γίνεται το φάρμακο για μια ανίατη ασθένεια, μπλέκοντας σε έναν ιστό υφασμένο από ψέματα, φρικτά πειράματα και ειδεχθείς φόνους. Και δεν έχει ιδέα ότι είναι το μήλον της έριδος ανάμεσα σε προαιώνιους εχθρούς βαφτισμένους στο αίμα.

Σε μια φρενήρη διαδρομή από την Ελλάδα στην Ιταλία, οι νύχτες μοιάζουν πιο σκοτεινές από ποτέ. Το αδιέξοδό της, η διέξοδός του. Το τέλος της, η αρχή του. Ο θάνατός της, η ζωή του.

Και, καθώς ο χρόνος μετρά αντίστροφα, ο έρωτας κλυδωνίζει τις ισορροπίες, κάνοντας αβάσταχτο τον μοναδικό τρόπο σωτηρίας του Δράκου: να μην τρυγήσει ποτέ ξανά τη γύρη από τον ανθό η Μέλισσα.

www.minoas.gr

9 786180 261097
ISBN 978-618-02-6109-7

ΚΩΔ. 35437